

באר

נורה

247

מאת: הנריק איבסן | עיבוד: אינגמר ברגמן | תרגום: רבקה משולח | בימוי: כפיר אזולאי

מאת: הנריק איבסן
עיבוד: אינגמר ברגמן
תרגום: רבקה משולח
בימוי: כפיר אזולאי
תפאורה: ערן עצמון
תלבושות: יהודית אהרון
תאורה: תמר אור
תנועה: טליה בק
מוסיקה: יוסף ברדנשווילי

בהצגה נשמעים שני קטעים מוסיקליים
של Jean Siblelius מתוך היצירה
'Valse Triste' ושל Eduard Grieg
מתוך היצירה "Valse"

שחקנים:

אמיר קריאף - טורולד הלמר, עו"ד
אביטל פסטרנק - נורה, אשתו
מיכל ויינברג - גב' לינדה
זהר שטראוס - גילס קרוגסטאד, עו"ד
ולדימיר פרידמן - ד"ר ראנק
הילדות: יעל לנגר/ניקול פודבלי

שמירת כל הזכויות במחזה זה
במדינת ישראל בידי ייצוג מיה טבי

Protection of all rights of this
play in Israel by Maya Tavi

המשכן לאמנויות הבמה באר שבע,
שד' יצחק רגר 41 באר-שבע,
טל: 08-6266444

בחסות:

משרד התרבות והספורט

עיריית באר-שבע

הרשות לפיתוח הנגב

**שחקני תיאטרון באר שבע
לשנת 2012 (לפי סדר הא"ב):**

- * אבישר עידן
- * אבנת גלעד
- * אדרת קובי
- * אופיר אלון
- * איסרליש דני
- * איתן יעל
- * אלון גיא
- * אלוני מיכאל
- * אלפי-אהרון גורי
- * אלתרמן עידן
- * אסרסאי רוני
- * בימולד-איזנברג אפרת
- * ביטרמן רון
- * בן אבו מורן
- * בסון ליאור
- * ברובינסקי ירון
- * ברנד מיכל
- * גולן שירי
- * גרובנלס יעל
- * דוליצקי אמיר
- * הרוש אלירן
- * וינברג מיכל
- * זגורי אורי
- * זוהר עופר
- * זמר אביב
- * חגי תום
- * חורי ציון
- * טובי ינית
- * טויטו חלי
- * יהודאי אוהד
- * ילינק מיטל
- * יפת יונג
- * ישי שחר
- * כהן אורן
- * כהן מוריס
- * כרמי יובל
- * לואל גיא
- * לוי תמר
- * מיכאלוביץ' טל
- * מנשהרוב איציק
- * מסינגר רמה
- * מרשק יוסי
- * סביר לורן
- * סידליק אדר
- * עדני אדוה
- * פוקס סיגלית
- * פורטל יקיר
- * פסטרנק אביטל
- * פרידמן ולדימיר
- * פז בוגנים יונתן
- * צברי יוסי
- * צרויה נילי
- * צ'רצ'י יונתן
- * קדר אמיתי
- * קולובסקי רודיה
- * קוצר נדיה
- * קריאף אמיר
- * קשת רותם
- * רייך ירמי
- * שויף מרינה
- * שטראוס זוהר
- * שירום מירב
- * שלאכטמן טל
- * שלמון ניר
- * תדהר אביהוד
- * בוגרי בית ספר למשחק גודמן

על המחזה

ערב חג המולד השנה הוא חגיגה מיוחדת עבור נורה ובני משפחתה. בעלה עומד להתמנות למנהל בנק, ועתידם הכלכלי ואושרם המשפחתי סוף סוף נראה מובטח, אך נורה נופלת קורבן לסחיטה ואימים מצד אחד העובדים בבנק שבעלה עתיד לנהל בקרוב. על מנת למונע את פיטוריו ולהתקדם במעמדו בבנק מעמיד אותו עובד את נורה במצב המוביל כמעט לקטסטרופה.

נורה נדחקת אל הקיר ומסתבכת בתוך עולם של שקרים ומזימות. האמת שנחשפת ממוטטת את העולם שנראה לפני רגע כמאושר ובטוח. הסודות הנחשפים מביאים לשינויי המשפיע על כל הנפשות הפועלות, ובמיוחד על נורה. נורה מפסיקה להיות בובה על חוטים בידי מפעיל הבובות השבוניסטי ומפרקת את כל המוכר על מנת להתחיל מחדש. "בית הבובות" מאת המחזאי הנריק איבסן הוא מהדרמות הגדולות במחזאות העולמית. המחזה היה שנוי במחלוקת כשיצא לראשונה בשל ביקורת נוקבת על התפקידים המסורתיים של הגבר והאישה בחיי הנישואין. המחזה נכתב לפני יותר ממאה שנה והוא עדיין מעורר הדים ותגובות חזקות, בשל היותו דרמה רלוונטית החושפת את מקומה של האישה בחברה ובמשפחה גם בימינו.

הפקה זו של תיאטרון באר שבע היא על פי עיבודו החדשני והמהפכני של במאי הקולנוע-אינגמר ברגמן. עיבודו של ברגמן שומר ומחדד את הדיק, הנשכנות והביקורתיות שיש במחזהו הקלאסי של איבסן ומעניק לו פרשנות מודרנית וקצבית.

מנהל ייצור: יואב מהרבני

מנהל הצגה: שלמה לסרי

מנהל טכני: אבי קובני

מנהל במה: מוטי ברהום

עוזרת במאי: דניז אטרקצ'י

תפעול תאורה: שמואל מור, אלירן צדיק

תפעול סאונד: אופיר ספיר, ניר רובין

רקווזיטור: אלעד רחמים

מלבישות: יהודית אלקיים, לריטה מיגורוב

פאנית: רעיסה פודלובה

ייצור אביזרים: אהובה ארז

בניית תפאורה: "תיאטרונית"

תפירת תלבושות: "תפור עלייך", לודמילה קחלוב

הפקה ועריכת תכנייה: איילת בראל

עיצוב תוכנייה: סטודיו יוכי לנג

צילום תוכנייה: יוסי צבקר

צילום וידאו: ערוץ נוסף

הפקות דפוס: דפוס דימונה

הסעות: אמינות בשירות

הובלות: בני את אמיר, משה צמח

משך ההצגה: שעה וארבעים דקות (ללא הפסקה)

הצגה ראשונה: 28/4/12

דבר הבמאי

"כל מה שכתבתי, לא כתבתי מעודי ככוונה תועמלנית. יש בי הרבה יותר מן המשורר והרבה פחות ממתקן-החברה, מאשר נוסות הבריות לחשוב עליי משום מה... כופר אני בכבוד המיוחס לי, בזכות שעמלתי כביכול בידועין למען קידום זכויותיה של האישה. למעשה איני יודע אפילו בבירור מהי בדיוק תנועה זו לקידום זכויות האישה. בעיניי לא נראתה בעייתה של האישה אלא כחלק מבעייתה של האנושות בכללה. אם תקראו את יצירותיי בעיון- תיווכחו בדבר... המשימה שנטלתי על עצמי הייתה- תיאורם הנאמן של החיים האנושיים..."

ה. איבסן

כך כתב איבסן אל "הליגה למען זכויות האישה", בשנת 1889 ודחה את הטענה שזהו מחזה מגמתי-דידקטי פמיניסטי. זאת בדרך הכלל המחשבה הראשונה שעולה כשקוראים או מדברים על המחזה "בית בובות", ומזכירים את טריקת הדלת המפורסמת של נורה- מחזה פמיניסטי העוסק בשחרור האישה. זה נכון, איבסן הצליח לעורר דרך המחזה דיון נוקב על מוסד הנישואין הוויקטוריאני, זעזוע בקרב הקהל הנורבגי של סוף המאה ה-19 וראייה אחרת של הזהות הנשית.

אבל איבסן הוא הראשון להודות שזו לא הייתה מטרתו העיקרית. כמחזאי שאף איבסן קודם כל לחקור את ה'טבע האנושי'. גדלותו של המחזה והרלוונטיות שלו נעוצה בכך שהוא שואל שאלה קיומית, בסיסית על זהות האדם ומקומו בעולם. ומציב במרכז המחזה דמות (נורה) הנשלטת כבובה ונאבקת למציאת זהות אמיתית, נטולת מסכות, נטולת פשרות ובעקבות כך גם שוברת מוסכמות. "הבובה נורה" נשלטת על ידי חברה, במקרה זה גברית, המגובה באידיאולוגיה ומסורת ומשתמשת בכוחה לנתב, לדכא ולעצב את החלש על פי תפיסתה לצרכיה, לעצב את הבובה, לסרס את יצריה, וליטול ממנה את חירותה. זהו כנראה ה'טבע האנושי', היכולת לזהות חולשה והצורך לכפות תפיסת עולם הגמונית, על הפרט, שיהיה דומה לנו, כפוף לנו ונאמן מתוך פחד. נשים חוו זאת ובטח עדיין חוות, ואיבסן ידע להיות שופר לבעיה זאת, גם אם לא התכוון לכך, אך לא מדובר רק בנשים. הן לא האובייקט היחיד של אותו "טבע אנושי" שדורש להכפיף ולעצב את מה שנתפס בעיניו כשונה, כבעל חולשה.

זה נעשה דרך חינוך ודרך הטמעת ערכים ואידיאולוגיה של החברה השולטת והמסרסת. דרך התניות חברתיות. אפשר למצוא לכך דוגמאות בחברות דתיות, אך שוב, לא רק, צריך רק להסתכל סביבנו, גם היום שואל האדם מי הוא באמת ונאבק על זהותו מול כוח גדול ממנו.

כפיר אזולאי

ייצוג ומציאות בדרמה המודרנית

פרופ' גדעון שונמי

המחזה "בית הבובות" (1879), נחשב למחזה הריאליסטי הראשון בדרמה המודרנית.

בניגוד לנטורליזם, המנסה ללא הצלחה לעצב תיאור נאמן של החיים האנושיים באמצעות חיקוי סביבתי רדוד, מצליח איבסן ליצור חיקוי מציאות אמיתי בזכות עלילה המאורגנת על מסלולי עיצוב של דמויות, המחפשות אחר האמת המוחלטת של חייהן. איבסן הושפע במידה רבה מן התפיסה הרומנטית של החיפוש אחר האמת המוחלטת, והוא מפנים זאת ב"בית הבובות" על ידי השינוי, שחל בדמותה של נורה, ההופכת מאישה-בובה לאישה מורדת, המחפשת את זהותה האמיתית. איבסן הושפע כמו כן מהתפיסה הקלביניסטית, שייעודו של האדם נקבע מראש על ידי ההשגחה העליונה, וככל שיצליח יותר בחייו כך יישקף יותר את "בחירתו" על ידי ההשגחה. הוא משתמש בשאלתו של קירקגור - שממנו הושפע רבות - כיצד להפוך לאדם מאמין, ומעמיד אותה בצורה חדשה, שתעסיק אותו בכל מחזותיו הריאליסטיים וב"בית הבובות" בפרט: כיצד להפוך לאדם המפעיל את בחירתו האנושית? טריקת הדלת של נורה בסיום המחזה "בית הבובות" משקפת את תפיסתו המרכזית של איבסן, המופנמת בדמות הגיבורה המפעילה את בחירתה האנושית על ידי עזיבת בעלה וילדיה למען החיפוש אחר זהותה האישית. בין מחזותיו הריאליסטיים והסימבוליסטיים של איבסן אין עוד מחזה נוסף (חוץ מ"אויב העם"), שבו מופיע גיבור המפעיל את בחירתו האנושית בצורה מלאה ועצמאית כזו; עם זאת למרות הבחירה ה"נועלת" את הסיום, מצטיין סופו של המחזה "בית הבובות" במידת פתיחות רבה יותר ממחזותיו האחרים. מתוך כך, נובעת שאלה פילוסופית ופסיכולוגית מרכזית במחזאותו של איבסן: כיצד להפוך לאותה דמות אנושית, שהאדם נועד לה בעצם טיבו ובריאיו.

עד לקראת הסיום נמצאת נורה במאבק רצוף עם קרוגסטאד, המופיע לכאורה בדמות ה"נבל" מהמלודרמה העשויה היטב. מטוטלת העלילה נעה בין הסיכויים הנפרשים למניעת הסחיטה לבין התפניות לרעה בעקבות הסחיטה.

בסוף המערכה הראשונה, נורה אינה מוכנה לקבל את רמיזתו הבלתי-מודעת לעצמו של הלמר, שהיא תפגע בילדיה ותרעיל את חיי המשפחה. בסוף המערכה השנייה מחליטה נורה להתאבד, לאחר שתוכן מכתבה מתגלה לבעלה. בסיום המערכה השלישית טורקת נורה את דלת ביתה ונוטשת את בעלה וילדיה. התבנית המלודרמטית קובעת את תאוצתה של הפעולה ממערכה למערכה ומגבירה בהדרגה את הדחיסות העלילתית של המחזה. כתוצאה מגילוי סודה של נורה להלמר מתהפך גלגל-העלילה במחזה, בצורה המשקפת יותר מבכל שלב אחר את תהליך המעבר מן "המחזה העשוי היטב" אל המחזה הריאליסטי. תהפוכת האסון - המביאה את נורה לשפל העמוק ביותר בעלילת המחזה - היא חשיפת זיוף שטר החוב, שנעשתה להצלחת הלמר ללא ידיעתו. הלמר תוקף את נורה על מעשה זה בצורה חסרת-מעצורים.

זיוף שטר החוב - המתגלה כאותו "סוד" מלודרמטי, המביא לסחיטה מצד קרוגסטאד - מתהפך ב"בית הבובות" לעניין בעל משמעות חברתית וכספית, החושף את מערכת יחסי ראשית הנישואין שבין נורה להלמר. הסנסציה המוגזמת של ה"סוד" המסוכן במלודרמה מתחלפת ברקמה דמוית-מציאות, שבה נורה מקבלת כמובנת-מאליה את תמיכתו המתמדת של אביה ואת זכותה להציל את בעלה ממחלתו המסוכנת באמצעות השטר המזויף. התפנית לטובה, שבה בעקבות תהפוכת-האסון, אינה מופיעה באמצעות תחבולה מלודרמטית של "התוודעות" חיצונית ושרירותית (שטר-החוב המאיים נזרק לאש), אלא באמצעות תהליך פסיכולוגי של "התוודעות" פנימית ההופכת את נורה מודעת גם לזהותה המזויפת עד כה וגם ליחסי העמדת-פנים, שנוצרו בינה ובין בעלה.

הלמר ממשיך ומתייחס אל נורה כאל ילדה - משום שלא עבר מהפך נפשי בדומה לנורה - ועל כן אין הוא מסוגל להבין את משמעות דבריה כאישה. מאידך גיסא, גם נורה לא השתנתה לחלוטין, משום שגם בתגובתה לעזוב בחיפזון עוד באותו לילה את בעלה וילדיה היא חושפת תכונות, הקשורות בקפריזיות ילדותית. הלמר אינו מבין, שנורה אהבה אותו, משום שראה בו תחליף "הירואי" לדמות-האב האבודה, אולם ברגע שהוכיח עצמו בפניה כפחדן וחדל אישים, נפוג הקסם ה"אבהי" המזויף שבדמותו, ונורה אינה מסוגלת להמשיך ולאהבו כבעל. ה"בובה" מגלה שהיא אישה בגורת ולא ילדה, ועל כן אין היא יכולה להמשיך ולחיות באותו בית בובות עם אדם זר - שלוואל ניסתה להפכו כל השנים הללו לדמות-אביה.

הקטעים לעיל לקוחים מתוך ספרו "הטרקלין, הטירה והגן" של פרופ' גדעון שונמי, שהופיע בהוצאת "אור-עם". המחזה "בית הבובות" בתרגומו של גד קינר יצא אף הוא בהוצאת "אור-עם".

השאלות שעולות מצפייה בהצגה "נורה" רלוונטיות גם לחברה הישראלית היום. בישראל שנת 2012, יש צורך לבחון את דימוי הנשים ותפקידן כפי שנתפס על ידי החברה.

דימויי נשים בחדשות, אקטואליה ופוליטיקה
פרופ' דפנה למיש

עיקר מחקר הנשים בתקשורת הישראלית עסק בנושאי חדשות, אקטואליה ופוליטיקה, בטלוויזיה ובעיתונות הכתובה. המחקרים השונים עסקו בסוגיות מורכבות: הקף הנוכחות הנשית בסוגות (ז'אנרים) אלה, מיקומן במסגרות התוכניות השונות, דרך הצגתן, מאפיינים המיוחסים להן וכדומה. כבר במחקר הראשון בתחום זה, בנייתן של תוכניות חדשות ישראליות ששודרו ב-1988, מצאה תדהר (Tidhar, 1988), שגברים הופיעו פי שישה יותר מנשים, גברים מעל 50 דיברו למצלמה פי ארבעה יותר מנשים בקבוצת

גיל זו, בעוד צעירות מתחת לגיל 20 הופיעו פי שישה יותר מצעירים. הבדלים ניכרים בלטו אף בתפקידיהם של המרואיינים בתוכניות חדשות ובתוכניות אירוח: נשים הופיעו לעיתים קרובות יותר מגברים בתפקידי תלות, כדוגמת "אשתו של...", "אמו של...", בעוד גברים הופיעו לעיתים קרובות יותר בתפקידיהם המקצועיים. נציגי ציבור היו רובם ככולם גברים, בעוד נשים ייצגו את המגזר ההתנדבותי.

מחקרה של אריאל (Ariel, 1988) על דרכי הצגת נשים (introductory patterns) בטלוויזיה, בעיתונות ובמגזינים ישראליים הציעו ממצאים משלימים: בעוד גברים מוצגים בטקסטים כתובים ומשודרים בזהותם המקצועית, נשים מוצגות באופן אישי, בזהותם המינית והמשפחתית. תיאורים כתובים של הגברים מציגים אותם כבני אדם עצמאיים (עובדים מחוץ לבית, בלתי תלויים באחרים, מהווים ציר שבאמצעותו מוצגים אחרים), בעוד הנשים מוצגות כלא בוגרות (מוצגות כתלויות באחרים, פונים אליהן בשמן הפרטי, תעסוקתן מחוץ לבית אינה מוזכרת). במחקר אחר על דימויי נשים וגברי בתקשורת הישראלית (למיש, 1997) יוצגה ישראל כאחת מ-71 מדינות אשר בדקו את הדימויים בעמודי החדשות הקשות בעיתונים ובמהדורות החדשות ברדיו ובטלוויזיה ביום אחד מקרי (18.1.95) על פי כלי מחקרי אחיד לניתוח תוכן. שלא במפתיע, חיזקו הממצאים את הידוע ממחקרים קודמים: מרבית המרואיינים או המוזכרים בחדשות הם גברים (91% בטלוויזיה, 90% ברדיו, ו-85% בעיתונות של אותו יום). חשוב במיוחד היה הממצא אשר על פיו התפקיד השכיח ביותר של נשים בחדשות הישראליות הוא היותן קורבן (לאלימות, לתאונה, לאסון). נשים כקורבנות היוו 67% מכלל הנשים שאוזכרו/נראו בטלוויזיה, 57% מהנשים ברדיו ו-72% מהנשים בעיתונות.

ההעדפה של התקשורת לעסוק בנשים כקורבנות (על פני נשים יוצרות או פעילות, לדוגמה) נמצאה גם בעבודת המ.א של קמפף (1995). מגמה זו בסיקור החדשותי מהווה חרב פיפיות. מצד אחד מעלה התקשורת את סוגיית האלימות כלפי נשים למודעות הציבורית ובכך מקדמת את הדיון והטיפול החברתי בנושא. מצד שני, נטייתה של התקשורת לאירוטיזציה, לטריוויאליזציה וסנסציונליזציה של האלימות (לדוגמה: פירוט רב של האקטים המיניים והאלימים, שימוש מוגזם בכותרות צבע ורטוריקה של ריגוש, תמונות חודרניות וכדומה) מציגה את התופעה כמאבק אישי של נשים פסיביות וחסרות מזל במקום כבעיה חברתית של מאבק לשוויון ולשינוי. הדיון התקשורתי מרבה להביא את הקול "הממסדי" בסוגיה זו: השוטר המטפל, השופט המעמיד לדין ובכך מחזק את תחושת "המצב תחת שליטה" תוך התעלמות מהקול הנשי של הנפגעת ושל סביבתה. כך או כך, ממשיכה התקשורת להנציח את המעמד הנשי כחלש, פסיבי וכזקוק להגנה גברית.

הקטע המצוטט לעיל לקוח מהמאמר "השסע השקוף: תצפית פמיניסטית על החברה דרך התקשורת הישראלית" מאת פרופ' דפנה למיש, מתוך "פנים", גליון דצמבר 2002.

הנריק איבסן - מחזאי (1828-1906)

מחזאי נורבגי רב השפעה האחראי במידה רבה להופעתה של הדרמה הריאליסטית המודרנית.

נולד למשפחה אמידה יחסית בעיר הנמל הקטנה שיאן בנורבגיה. זמן קצר לאחר לידתו ירדה משפחתו מנכסיה. איבסן עזב את הבית בגיל 15 והפך שוליית רוקח, אז החל לכתוב מחזות. מחזהו הראשון,

"קטלינה" התפרסם והוא רק בן 20, אולם המחזה לא זכה לעלות על במה.

איבסן עבד תקופה ארוכה בתיאטרון הנורבגי, שם היה מעורב בהפקתם של למעלה מ-145 מחזות ככותב, במאי ומפיק. במהלך תקופה זו לא פרסם אף מחזה חדש מפרי עטו. למרות כישלונו לפרוץ כמחזאי, צבר ניסיון רב בתיאטרון הנורבגי, שהתגלה כרב ערך כאשר שב לכתוב. בשנת 1864, היגר מנורבגיה לאיטליה ולא שב למולדתו 27 שנים. בתקופה זו הוא מפרסם את מחזותיו המוכרים: "פר גינט", "עמודי החברה", "בית הבובות", "ברוח הפרא", "רוחות" ועוד, וזוכה להצלחה מסחררת בכל סקנדינביה וברחבי אירופה. בשנת 1891 חזר לנורבגיה ובשנת 1906 עם קריירה זוהרת נפטר המחזאי המוערך בעיר אוסלו.

במחזותיו הוא מאמץ את הסגנון הריאליסטי בשאיפה לחשוף את הטבע האנושי. איבסן היה מחלוצי הדרמה הריאליסטית-פסיכולוגית ושאף לשקף את המציאות האמיתית החבויה מתחת לשכבות של העמדת פנים. בתקופתו, תקופה בה ערכי המשפחה והרכוש היו עדיין מקובלים מאוד, נחשבו מחזותיו של איבסן לשערורייתיים; קריאת פגור מזעזעת ובלתי-מוסרית על הערכים הוויקטוריאניים. יצירתו של איבסן בוחנת את המציאות המסתתרת מאחרי מראית-העין, מציאות אותה לא רצתה החברה לראות באותם הימים. לפניו, מחזות היו אמורים להיות דרמות מוסריות בהן גיבורים אצילים נלחמים בכוחות אפלים. כל דרמה הייתה אמורה להסתיים בסיום "נאות", דהיינו שהטוב מוביל לאושר, וחוסר המוסר - לכאב. איבסן הפך תפישה זו על ראשה, ובכך קרא תיגר על האמונות של אותה התקופה וניפץ את אשליותיו של הקהל. במחזה "בית הבובות" ביקורת נוקבת על התפקידים המסורתיים של הגבר והאישה בנישואין הוויקטוריאניים. גיבורת המחזה, נורה, עזבה את בעלה בחיפוש אחר העולם הגדול, לאחר שגילתה כי בעלה אינו הדמות האצילה בה האמינה.

בדרמה ויקטוריאנית מסורתית כשהסוחר נסוג, הכל בא על מקומו בשלום. אולם עבור איבסן (ועבור נורה) מאוחר מדי מכדי לחזור אל החיים הקודמים. לאחר שנופצו אשליותיה, היא מחליטה לעזוב את בעלה ואת ילדיהם. עבור הוויקטוריאנים דבר לא נחשב מקודש יותר מברית הנישואין, והצגתה באופן שכזה הייתה בלתי קבילה בעליל. כמה בתי תיאטרון סירבו להציג את המחזה, ואיבסן נאלץ לכתוב סיום אלטרנטיבי, שהיה הרבה פחות קודר. הדבר ציער אותו מאוד, ולמעשה מספר פעמים הוא אף מסר לשחקנים "תיקון" בערב הפתיחה.

אינגמר ברגמן - עיבוד (1918-2007)
במאי קולנוע, במאי תיאטרון, תסריטאי ושחקן שבדי. כתב מחזות, ביים אופרות וסדרות טלוויזיה וניהל את התיאטרון הדרמטי המלכותי של שטוקהולם. ברגמן היה מחשובי היוצרים בתחום הקולנוע ומי שסרטיו היו בבחינת חידוש הן מצד התוכן והן מצד הצורה. עבודתו של ברגמן כללה 54 סרטים, 126 הפקות

תיאטרון ו-39 תוכניות רדיו.

ברגמן נולד באופסלה, בשבדיה. אביו היה כומר לותרני והוא גדל מוקף בדימויים דתיים. הוא למד באוניברסיטת סטוקהולם והתעניין בתיאטרון ומאוחר יותר גם בקולנוע.

לאחר שסרטיו "חיוכי ליל קיץ" (1955) ו"החותם השביעי" (1956) הוקרנו בפסטיבלי סרטים באירופה יצאו לו מוניטין בעולם כולו. באותה העת יצר סרטים בסגנון צורני מגוון, והיה בבחינת פורץ דרך בהבעת עולמם הפנימי של גיבורי סרטיו ובאופן הדרכת השחקנים.

ברגמן ביים יותר מ-40 סרטי טלוויזיה וקולנוע, ומספר רב מאוד של מחזות בשבדיה ומחוצה לה. הוא השתייך לזרם "הקולנוע האמנותי האירופי" חלק מהזרם המודרני בקולנוע של שנות ה-50. סרטיו עוסקים לרוב בשאלות קיומיות על מוסר, בדידות ואמונה. ברגמן הצליח להשתמש במדיום הקולנועי ככלי הבעה אישי, העוסק גם בבעיות קיומיות ופסיכולוגיות וגם באירועים מוחשיים של חיי היומיום.

החל מאמצע שנות השמונים מיעט ברגמן לביים ועסק בעיקר בכתיבת תסריטים אותם הוא הפקיד בעיקר בידיהם של השחקנית-במאית ליב אולמן ובנו דניאל ברגמן. פרישתו מבימוי הגיעה אחרי הסרט "פאני ואלכסנדר", שזכה בארבעה פרסי אוסקר, כולל פרס הסרט הזר הטוב ביותר. האי פארו, שבו חי ברגמן, שימש אותו כאתר צילום לכמה מסרטיו הבולטים, בהם "פרסונה". מסרטיו: "הלילה העירום" (1953), "תותי בר" (1957), "החותם השביעי" (1957), "מעין הבתולים" (1960), "מבעד לזכוכית האפלה" (1961), "השתיקה" (1963), "פרסונה" (1966), "שעת הזאבים" (1968), "בושה" (1968), "תמונות מחיי נישואין" (1974), "פאני ואלכסנדר" (1983), "סרבנד" (2003). ברגמן היה בן 89 במוותו. "בית הבובות", מחזהו הנועז של איבסן, זכה לעיבוד חדשני ומהפכני של המחזאי-הבמאי אינגמר ברגמן. עיבודו של ברגמן מקנה למחזה קצב מודרני ובו-בזמן הופך אותו ליצירה אינטימית מאד, בה הקהל שותף לחוויה. ברגמן הצליח בכישרונו הרב לשמר את החדות, עוקצנות והביקורתיות הקלאסית של איבסן. בעבודתו של ברגמן על המחזה "בית הבובות" הוא שינה את המחזה כך שיצר עולם התעסקות שונה מאשר של איבסן, ושהיה בעצם טביעת חותם אישית שלו. ברגמן התמקד באספקטים הפסיכולוגיים בחייה של נורה, והעביר את תשומת הלב אל מערכת היחסים הטרגית.

רבקה משולה - מתרגמת

בוגרת החוגים לספרות עברית ולתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. תרגמה עד היום למעלה מ-100 מחזות עבור כל התיאטרונים בישראל (התרגומים הראשונים נעשו עבור "במת השחקנים"). מ-1977 עובדת בתיאטרון הקאמרי כיועצת אמנותית, עורכת ומתרגמת.

בין עבודותיה בשנים האחרונות: "העז או מי זאת סילביה?", "אנה קארנינה", "ביקור הגברת הזקנה" - הבימה; "האגם המזוהב" - בית ליסיין; "מגנוליות מפלדה", "בעקבות הזמן האבוד" - בית צבי; "אמא מלכה" - תיאטרון חיפה. סיפור אהבה בשלושה פרקים - תיאטרון תהלי; "ציפור שחורה", "ימי שלישי עם מור" (בשיתוף תיאטרון חיפה), "מעגל הגיר הקווקז" - התיאטרון הקאמרי; "לא על זמירים", "נשים לא מציירות", "אפריל הקסום" - תיאטרון באר-שבע; "מסיבת יום הולדת", "עבודות תיאטרון", "המסיבה של אביגיל" - עבודות תיאטרון בשיתוף תיאטרון הספריה; "נישואים", "גן הדובדבנים" - תיאטרון החאן. 1990 הפרס ע"ש חנה וגוטליב רוזנבלום מטעם עיריית תל-אביב-יפו. 1997 הפרס ע"ש עדה בן נחום על תרגום שלוש נשים גבוהות, מאסטר קלאס, המוצח. 2004 הפרס לתרגומי מופת ע"ש שאול טשרניחובסקי, מטעם עיריית ת"א. 2005 פרס מתרגמת השנה על "דמוקרטיה". 2006 הפרס ע"ש עדה בן נחום על "העז או מי זאת סילביה?". 2008 פרס מתרגמת השנה על "אנה קארנינה".

כפיר אזולאי - במאי

בוגר תואר ראשון ושני במגמת בימוי, החוג לתיאטרון אוניברסיטת תל-אביב. במאי וכותב מוסיקה לתיאטרון. זוכה מלגת קרן שרת.

תיאטרון בית ליסיין: "מימונה". תיאטרון הבימה: "הכיתה שלנו" (פסטיבל תיאטרון קריאה פולני). תיאטרון באר-שבע: "קן הקוקייה". פרינג' והפקות אחרות: גודמן

בית ספר למשחק בנגב: "חתונת הדמים", "ציד המכשפות". סטודיו יורם לוינשטיין: "דפוק ת'זר", "טרוויזם". תיאטרון האוניברסיטה: "תמונות צייד מבוואריה תחתית", "אהבתה של פדרה". תיאטרון צוותא: "אחד משלנו" (פסטיבל עתיד התיאטרון), "היום של סבתא" (פסטיבל זעקי ארץ אהובה). תיאטרון הסמטה: "MENSCH MEIER", "מעלית שירות". "ציד עכברושים". כתבת מוסיקה: תיאטרון הסמטה: "אסקוריאל". תיאטרון ערבי-עברי ביפו: "נחיתת אונס". תיאטרון צוותא: "אויב בחדר" (תיאטרון קצר), "יהלי". תיאטרון קריאה בית ליסיין: "שיקול מוטעה".

ערן עצמון - מעצב התפאורה

בוגר מסלול עיצוב במה בסמינר הקיבוצים 2006.

בתיאטרון הקאמרי: "סאלח שבת", "מנהל הבית". בתיאטרון בית ליסיין: "שלושים ושלוש וריאציות", "אחים בדם", "הקוסם מארץ עוץ", "מנדרגולה", "שיינדלה", "אביב מתעורר", "מראה מעל הגשר", "חלום של לילה בלב קיץ", "הבנאליות של האהבה",

"אקווס", "ראודה", "ברודווי פינת פרישמן". בתיאטרון הבימה: "כמעט נורמאלי", "אם יש גן עדן", "ארוחה עם אידיוט", "לילה במאי".

בתיאטרון באר-שבע: "פיאף". בתיאטרון חיפה: "הר אדוני", "עץ אחרון בירושלים". בפסטיבל עכו: "מתחם התפודים" (זוכה פרס על עיצוב תפאורה פסטיבל עכו 2008). בתיאטרון הערבי עברי-יפו: "נשים זרות", "האוהל האדום". בתיאטרון הספריה: "לצאת מכאן", "הצדקים", "נדנדה בשניים", "ריצ'ארד השלישי", "השגחה עליונה", "בדלתיים סגורות". בתיאטרון אורנה פורת לילדים: "הרפתקה בקרקס" (זוכת פרס עיצוב התפאורה בפסטיבל חיפה 2008) בתיאטרון המדיאטק: "אורה הכפולה", "עלילות פרדיננד", "מפצח האגוזים". בית צבי: "איש חסיד היה", "סיפור הפרברים", "איך להצליח בעסקים", "תשוקה", "אנדורה". לקבוצת המחול פרסקו: "בגדי המלך החדשים". במסגרת התיאטרונטו: "קפוצ'ינו ברמאללה".

יהודית אהרון - מעצבת התלבושות

ילידת ליטא. עלתה לארץ ב-1990. בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל-אביב, ביה"ס לאמנות ביולנה וביה"ס לציור של פרופסור אירנה ברילוב. על שם ארנון אדר 2007.

עיצוב תפאורה ותלבושות להצגות: "חורף מתחת לשולחן", "הפארסות של צ'כוב", "העשירייה הקאמרית", "דולי סיטי" -

תיאטרון הקאמרי, "זה מסתובב" - תיאטרון הסמטה, "כולם רוצים להיות", "הלוויה חורפית" - סטודיו למשחק ניסן נתיב ועוד... עיצוב תלבושות להצגות: אנסמבל עיתים/ תיאטרון הקאמרי - "הרצל", "הדיבוק", "שלוש אחיות". תיאטרון הקאמרי - "נתן החכם", "מאה". תיאטרון החאן - "אהבת הדרקון". תיאטרון חיפה - "דוכסית של אמלפי". תיאטרון בית ליסיין - "סיבת המוות", "טניה עולה חדשה". תיאטרון באר שבע - "קן הקוקייה", "למה לא באת לפני המלחמה".

תמר אור - עיצוב תאורה

בוגרת החוג לתאטרון, מגמת עיצוב באוניברסיטת ת"א, ומסלול M.A. לתאורה ב-Rose Bruford College, לונדון. מעצבת תאורה למחול ותיאטרון בעשור האחרון במסגרות שונות בארץ ובחו"ל, ביניהם: "ריצארד השני" - תאטרון בית צבי; "פרומות" זוכת פסטיבל עכו - צוותא; "קן הקוקיה", "צייד המכשפות" - בית ספר למשחק באר שבע; "אמיל והבלשים" - תאטרון המדיאטק; "מנהל הבית" - הקאמרי, ועוד.

בין הכוראוגרפים שעבדה איתם: יסמין גודר, אנסמבל בת-שבע, רננה רז, תמר בורר, רונית זיו, סהר עזימי, איריס ארז ועוד. אחת מתוך שלושת היוצרים של המופע "סיבובים לדקה" - מופע מוסיקה, חפצים ואובייקטים של תאורה שיחדיו יוצרים עולם משלהם. ההצגה זכתה במקום ראשון כחלק מפסטיבל "ניסוי כלים". הופיעה כהצגת תחרות בפסטיבל עכו 2008 וזכתה בציון לשבח.

הוזמנה להופיע בפסטיבל Mimos בצרפת. יצרה את מיצג התאורה "כף-יד" אשר הוצג בתיבה-תא ובגלריית עין שמר.

טליה בק - תנועה

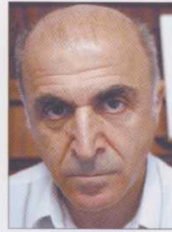

בוגרת הסטודיו של לאה מנור ותיכון לאמנויות תלמה ילין. החלה ב-2006 את לימודי ה-B.A. בחוג לפילוסופיה ובתכנית הרב תחומית באמנויות באוניברסיטת תל-אביב.

רקדה בלהקת המחול "ורטיגו". רקדה עם הכוריאוגרף ברוננו ליסטופד בהולנד ופורטוגל. יצרה בשיתוף עם הרקדן והכוריאוגרף עידן גורליצקי את "Kinky 4 love" - דואט שהוצג לראשונה בסזון דלל בערב שהופק על ידי סטודיו B ובפסטיבל Norderzone בכרונינגן, הולנד. הצטרפה ללהקת המחול של ענבל פינטו ואבשלום פולק כרקדנית. בשנת 2004 החלה לשמש כמנהלת חזרות של הלהקה ובשנים האחרונות כרקדנית עצמאית בלהקה. ב-2009 יצרה את "Saudade" ואת "מעצמה" עבור הלהקה של ענבל פינטו ואבשלום פולק. שיתפה פעולה כרקדנית עצמאית עם כוריאוגרפים שונים ביניהם: נועה דר, יסמין גודר, נטע ירושלמי ואשר לב.

בתיאטרון: יועצת תנועתית להצגה "אדם גייסט" בבימויה של לילך דקל אבנרי בתיאטרון תמונע. כוריאוגרפיה להצגה "הקסם של אורנה" בתיאטרון אורנה פורת.

יוסף ברדנשווילי - מוסיקה

נולד בגרוזיה בשנת 1948. עלה לארץ בשנת 1995.

בעל תואר שני באקדמיה למוסיקה בטיביליסי שבגרוזיה. זוכה פרסים רבים ביניהם: פרס ראש הממשלה (2000, 2011), "מלחין השנה" בפרס התיאטרון הישראלי (2009, 2010).

כתב כ-100 יצירות ביניהן 4 אופרות. עוד ברשימה: מוסיקה למחול, מוסיקה תזמורתית, קאמרית, ווקאלית ויצירות לכלי סולו. יצירותיו בוצעו על ידי מיטב התזמורות בישראל, בניהן התזמורת הפילהרמונית הישראלית והתזמורת הסימפונית ירושלים. מחוץ לישראל בוצעו יצירותיו בארצות רבות ובניהן ארה"ב, גרמניה, אנגליה, קנדה, צרפת, גרוזיה ועוד. באופרה הישראלית: "מסע אל תום האלף" היצירה הזמנה ובוצעה על ידי האופרה הישראלית לציון 20 שנה להיווסדה. בתיאטרון העירוני חיפה: "מלאכים באמריקה". תיאטרון החאן: "מילה של אהבה", "חיל פרשים אנו", "הלילה השנים עשר". תיאטרון בית ליסין: "סינית אני מדבר אליך". תיאטרון הבימה: "הדיבוק בין שתי עולמות", "טנגו". תיאטרון הקאמרי: "פעורי פה", "בית ספר לנשים". כתב מוסיקה לכ-40 סרטי קולנוע בארץ ובעולם, ביניהם: "חתונה מאוחרת", "מתנה משמיים", "התגנבות יחידים".

בין השנים 1992/93 כיהן כסגן שר התרבות באדג'ריה (חבל ארץ אוטונומי בגרוזיה). הפיק מספר פסטיבלים בינלאומיים. כיום ברדנשווילי נמנה עם הסגל האקדמי של בית הספר למוזיקה ע"ש בוחמן-מהטה באוניברסיטה תל-אביב ומלחין הבית של הקמרה הישראלית ירושלים.

דניז אטרקצ'י - עוזרת במאי

בוגרת לימודי בימוי "תיאטרון החדר", קמרה אובסקורה, במסלול פרוזה ותסריטאות, ביכורי העיתים - לימודי בימוי והדרכת משחק בחינוך בלתי פורמאלי ובית הספר לכתובת דרמה, לימודי מחזאות. עבדה כמנהלת הצגה, עוזרת במאי ומפיקה בפועל בשלל הפקות. עבדה בבית ספר לאמנויות הבמה בית צבי (2006-2007)

ומדיטק חולון (2008-2011). הפקות: תיאטרון תמונע, הבימה, טלית הפקות, קרן אור הפקות, צוותא, תיאטרון תל-אביב, אשד הפקות, הפקות בחברות פרטיות, קופרודוקציות בינלאומיות ועוד. עוזרת במאי בתיאטרון באר-שבע בהצגות: "שחק אותה סם", "בוגד", "קומפני" ו"למה לא באת לפני המלחמה". מתנדבת ב-"1202", עמותה לנפגעי תקיפה מינית.

אמיר קריאף - טרוולד הלמר
 בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה
 בית צבי 1997.

תיאטרון הספרייה: "בעל אידיאלי",
 "הבורגנים", "המיזטרופ", "שדים ורוחות",
 "הנס של אנטוניוס", "ערב שירי ז'ק ברל".
 תיאטרון חיפה: "מרחב מוגן", "אותלו",
 "המלט", "רומיאו ויוליה", "ציד המכשפות",
 "גן ריקי", "אירמה לה דוס", "אימפרו".

תיאטרון בית ליסין: "עשו עליך סרט", "אלטלנה". תיאטרון הקאמרי:
 "עוז לי גוץ לי", "הצמה של אבא", "דמוקרטיה", "המלט", "יתוש
 בראש", "היה או לא היה". תיאטרון באר-שבע: "הרוזן ממונטה
 כריסטו", "החולה המדומה", "בוגד", "הכל אודות חוה", "גלילאו".
 פרינג': "מנגינות מזרות". תיאטרון צוותא: "בוא לא נדבר על זה".

אביטל פסטרנק - נורה
 בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה
 בית צבי.

תיאטרון באר-שבע: "קיץ ועשן", "מחלת
 נעורים", "המתחזה", "ביבר הזכוכית", "מים
 גנובים", "ילדים חורגים לאלוהים", "אפריל
 הקסום", "השחף", "הביתה הביתה", "הרוזן
 ממונטה כריסטו", "קומפני", "למה לא באת
 לפני המלחמה".

תיאטרון הקאמרי: "הכבש ה-16", "תפילה", "אנטיגונה", "מעופפי
 רישפון". תיאטרון הבימה: "אמדאוס", "מרוס". תיאטרון הרצליה:
 "גברת קליין", "איזון עדין", "ירח אלבמה".
 תיאטרון בית ליסין: "זהות", "גריז" (סנדי). הופיעה עם יוני רכטר
 ועלי מוהר ב"אהובתי היחידה".
 בטלוויזיה: "סיטון", "מיי פירסט סוני", "האמת העיומה", "גירושם
 נפלאים", "כל שבת שנייה". בקולנוע: "מלח הארץ", "סוף שבוע
 בתל-אביב", "הכל מתחיל בים".

מיכל וינברג - גב' לינדה

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי, 1997.

תיאטרון הספרייה: "שדים ורוחות", "המיזנטרופ", "בורגנים", "נפש יהודי".
בצוותא: "מנגינות מזורות". תיאטרון תמונע:
"ג'ודי יקירתי", "אייכה?". תיאטרון המדיטק:
"אורה הכפולה". תיאטרון גשר: "דון ז'ואן",
"אוכלים", "ים", "השטן במוסקבה", "חלום ליל קיץ", "העבד", "אופרה בגרוש", "שושה", "נישואי פיגארו",
"כפר", "אדם בן כלב", "מומיק", "הברון מינכהאוזן", "וריאציות לתיאטרון ולתזמורת", "גן הדובדבנים", "הבן הבכור", "לילות לבנים",
"רומן בעבודה", "הלילה ה-12", "הרי את לעצמך". תיאטרון באר-שבע: "פיאף", "הרוזן ממונטה כריסטו", "החולה המדומה", "קומפני", "למה לא באת לפני המלחמה".
זוכת פרס התיאטרון לשחקנית המבטיחה שנת 2001.

זהר שטראוס - נילס קרוגסטאד

זוכה פרס אופיר ופרס וולג'ין לשחקן הטוב ביותר 2009.

בוגר הסטודיו של יורם לוינשטיין 2001. בעל תואר ראשון במשפטים באוניברסיטת לסטר, אנגליה 1998.

הפסטיבל הבין-לאומי ה-12 להצגות ילדים ונוער, חיפה: "למה נשבר לפרפר". תיאטרון הבימה: "מישהו שישמור עליי", "טייפ", "זמן

אמת", "הקומיקאים", "חתול רחוב", "צורה לאהבה". תיאטרון הרצליה: "קשר הירח". תיאטרון בית ליסין: פסטיבל הקראות 2001/01, "רחוק מן האמת". תיאטרון באר שבע: "קן הקוקייה", "הביתה, הביתה" ו"בוגד".

בקולנוע: "עיניים פקוחות", "לבנון", "הדברים שמאחורי השמש", "בופור", "מארס טורקי".

טלוויזיה: "דאוס", "סרוגים", "המקום", "אולי הפעם", "אבדות ומציאות", "האקס המיתולוגי", "אמאליה", "חיי כלב", "מישהו לרוץ איתו", "החצר", "כנפיים".

כתב וביים את "תוצרת הארץ", "הכל לטובה", "עמק הבננות". ביים את "חלום ליל קיץ" במסגרת פסטיבל "OLIVE" הבין-לאומי. מורה למשחק בסטודיו של יורם לוינשטיין.

ולדימיר פרידמן - ד"ר ראנק

בוגר האקדמיה הממשלתית לאמנויות תיאטרון במוסקבה.

עלה ארצה בשנת 1991.

קולנוע: "כנפיים שבורות", "חברים של יאנה", "קרקס פלסטינה", "שושלת שוורץ", "מכתבים מרישיקש", "בית ר פרובאנס", "5 שעות מפריז", "קירות" ואחרים. טלוויזיה: "אחת אפס אפס" "האלופה", "טריויקה", "טייק אווי", "תיק סגור", "מגדלים באוויר", "מילואים", "מסכים", "ילדים מגבעת נפולאון", "שמש", "חיים זה לא הכל" ואחרים.

בימים אלה משחק בהצגה "הבוגד" בתיאטרון באר-שבע ובהצגת יחיד "שם נולדתי" (בכתיבתו ובבימויו) המבוססת על סיפור עלייתו לישראל, אשר הוצגה בעברית מעל 2000 פעמים ברחבי הארץ. 2004 - איש השנה של העלייה הרוסית בתחום קולנוע ותיאטרון. 2006 - שחקן השנה על משחקו בהצגה "על הספסל" (תיאטרון "תמונע").

יעל לנגר - ילדה

ילדת 2001.

לפני חמש שנים עברה המשפחה מחיפה ללהבים. תלמידת כיתה ה' בבית ספר להבים. משתתפת בחוג דרמה של תיאטרון באר-שבע.

ניקול פודבלני - ילדה

ילדת 2001. תלמידת כיתה ה' בבית ספר נווה מנחם בבאר-שבע. משתתפת בחוג דרמה של המרכז למצוינות בתיאטרון.

האנשים שלנו מאחורי הקלעים

הנהלה ציבורית

יו"ר: אשר גרינבאום
פיני בדש
ראובן בן סימון
אהרון ידלין
פרופ' ג'ורג' מרקוביץ'
דוד יוסוב
ריימונד אברג'יל
דר' מאיר אנגלרט
קרן אוזן
עפרה חן
עליזה מנור
אריה קליינמן
יוסי רייך
משה גולדפרב
מאיר סהר
עופר ליפשיץ
פרופ' ראובן איליה
יצחק שתיל

ממונה בטיחות

יעקב הכהן

ייעוץ משפטי

קדם, גנס ושות'

מבקר חיצוני

חדד את תורג'מן ושות' רו"ח

מבקר פנימי

אלברט פרץ, רו"ח

רופא התיאטרון

ד"ר מיקי (מייקל) גידון

נציגות מכירה

מזל אבר
אירית אדרי
עדי אדרי
זהבית בן ישי
רויטל דידי
ורד הרוש
נעה מאירי
הילה מנצור
חגית שלי
מעין ששון

קופאיות

נופר אברהם
מרים בן גיגי
שרונה גז
סיון סרוסי

מנהלת מח' טלמרקטינג וקופה

אילנית וקנין- בקר

מנהלת מכירות אזור דרום

אושרה דגן

מנהלת שיווק ומכירות

רויטל חיון

מנהלת מכירות חוץ

רונית קריספין

מנהלת פרויקטים שיווקיים

ורד דהן

מנהלת המחלקה החינוכית

הילה פז

מנהלת מרכז מצוינות

מיטל לב-לוי

רכז המחלקה החינוכית

ירדן סולמי
מאיה פרג'י

חשבות

כנרת סברי, רו"ח

הנהלת חשבונות

שרה כהן

חשבות שכר והנה"ח

אילנית דחליקה

מזכירת התיאטרון

נעמי אלטר

מזכירת המח' האמנותית

מאיה פרג'י

דוברות ויחסי ציבור

איילת בראל

פרסום והפקה

טל חדד

אחזקה

רחל צנצלאשוילי

מלבישות

לריטה מיגירוב
יהודית אלקיים
מיכל אסיאס
תרצה חצב
אביבית עמר
עינת סמואל

פאנית

רעיסה פודלובה

מחסן תלבושות ואביזרים

אהובה ארז

צוות טכני

חנוך אברהם
רוני בקר
אריה לוצאטו
ג'וני סולטן
אלעד רחמים

מנהלי במה

יורם אלי
מוטי ברהום
משה הראל
אלי יוספי

מנהל טכני

אבי קובני

מח' סאונד ומולטימדיה

ניר רובין
יעקב אבודרהם
אייל פיש

מנהל מח' סאונד ומולטימדיה

אופיר ספיר

תאורה

שמעון זרחי
אבי זוהר
אלירן צדיק
גבי פרידריך

מנהל ומעצב תאורה

שמואל מור

מנהלי הצגה

שלמה לסרי
איציק קריספין

מנהל הפקות ותפעול

יואב מהרבני

ועדה אמנותית

ניר ארז, איה קפלן, רפי ניב, שמוליק יפרח

מנהל אמנותי

רפי ניב

סמנכ"ל כספים ומינהל

אורן אהרוני

מנכ"ל ומנהל אמנותי

שמוליק יפרח

נותני חסויות ותורמים:

מכתשים-אגן בע"מ
כימיקלים לישראל בע"מ
מגנזיום ים המלח בע"מ
מפעלי ים המלח בע"מ
מפעלי תובלה בע"מ
קבוצת פורום
רותם אמפרט נגב בע"מ
תרכובות ברום בע"מ
קרן ריץ'
הקרן ע"ש דן וגלוריה שוסטרמן
צ'קפוינט

Play by:
Henrik Ibsen
Stage version of "A doll's House" by:
Ingmar Bergman
Translated by:
Rivka Meshulah
Directed by:
Kfir Azulay
Stage designed by:
Eran Atzmon
Costumes designed by:
Judith Aharon
Lighting designed by:
Tamar Or
Music by:
Josef Bardanashvili
Choreography by:
Talia Beck

The Cast:

Amir Krief - Torvald Helmer, a lawyer
Avital Pasternak - Nora, his wife
Michal Weinberg - Mrs. Linde
Zohar Strauss - Nils Krogstad, a lawyer
Vladimir Friedman - Doctor Rank
Yael Langer/ Nicole Podvalni - The girl

Protection of all rights of this play
in Israel by Maya Tavi

The theatre is supported by:

the Ministry of Culture and Sport

Beer-Sheva Municipality

and The Negev Development Authority

41 Rager Bvd. Beer-Sheva, Israel
Tel: 972-8-6266444 www.b7t.co.il

NORA

Play by: Henrik Ibsen Stage version of "A doll's House" by: Ingmar Bergman
Translated by: Riuka Meshulah Directed by: Kfir Azulay

Beer-Sheva
Theatre